

UCHWAŁA

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda (przewodniczący)

SSN Adam Roch (sprawozdawca)

Ławnik Wojciech Szczepka

Protokolant Anna Tarasiuk

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. - D. S.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2019 roku
zażaleń wnioskodawcy K. S. oraz jego pełnomocnika na uchwałę Sądu
Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 8 stycznia 2019 roku,
sygn. akt PK I SD [...], o odmowie wyrażenia zezwolenia na pociągnięcie
do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. - D. S.
za przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. oraz art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k.
na podst. art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 135 § 1 i 5 *a contrario* oraz art. 135 § 14 i art.
171 pkt. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze

uchwała:

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym;

UZASADNIENIE

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego K. S. w dniu 25 września 2018 r.
(wpływ do sądu dyscyplinarnego 1 października 2018 roku) złożył wniosek
o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury
Rejonowej w G. - D. S. w zakresie czynów polegających na tym, że:

1. w okresie od 20 listopada 2015 do 15 maja 2016 roku, w D. i w innych miejscowościach znieważała pokrzywdzonego K. S., w tym poprzez środki komunikacji bezpośredniej, tj. telefon i w jego obecności, używając słów powszechnie uznawanych za wulgarne i obelżywe;
2. w dniu 1 marca 2016 roku w S., ul. Ł. [...], wielokrotnie uderzała po głowie i podrapała K. S., czym naruszyła jego nietykalność cielesną oraz czym spowodowała naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. - D. S. w odpowiedzi na powyższy wniosek wniosła o jego nieuwzględnienie jako całkowicie bezzasadnego.

Uchwałą z dnia 8 stycznia 2019 roku, sygn. akt PK I SD [...], Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym:

- I. na podstawie art. 135 § 5 i 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze odmówił zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. za wyżej opisane czyny zabronione z art. 216 § 1 k.k. oraz art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k.;
- II. na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż analiza złożonego wniosku oraz dołączonych do niego dokumentów w postaci: wyroku Sądu Okręgowego w G. w sprawie o sygn. akt II C [...], zażalenia na postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 28 czerwca 2018 r. prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w B. pod sygnaturą akt PR 4 Ds.[...], stanowiącego jednocześnie subsydiarny akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie, a także oświadczenia prokurator D. S. – nie pozwoliła sądowi dyscyplinarnemu na merytoryczne rozpoznanie wniosku. Wskazano, iż niedołączenie w niniejszej sprawie przez pełnomocnika K. S. prywatnego aktu oskarżenia stanowiło bezwzględną przeszkodę do wydania zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej za czyn ścigany z oskarżenia prywatnego. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym wyraził przekonanie, iż nie może dojść do wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora w sytuacji, gdy nie ma

pewności co do istnienia prywatnego aktu oskarżenia i złożenia takowego do sądu powszechnego w określonej dacie. Podkreślono, iż wskutek braku znajomości treści aktu oskarżenia nie jest wiadomym kogo rzeczywiście takowy dotyczy, jakie czyny zarzuca się prokuratorowi, a także czy wypełniają one znamiona ustawowe zarzucanych przestępstw, jak również kto jest pokrzywdzonym w sprawie i jakie dowody w nim przedstawiono.

Zażalenie na tę uchwałę wniósł w imieniu własnym K. S., który zaskarżył powyższą decyzję w całości, wskazując, iż:

1. zgodnie z art. 135 § 9 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż do wnioskodawcy i do pełnomocnika przesłano odpis uchwały, a nie jej egzemplarz z podpisami sędziów sądu dyscyplinarnego zgodnie z art. 113 i nast. k.p.k.;
2. zgodnie z art. 135 § 8 i 9 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż z treści uchwały nie wynika jak głosowali sędziowie sądu dyscyplinarnego zgodnie z art. 113 i nast. k.p.k.;
3. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prokuratora jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, jednak sąd dyscyplinarny w petitum w pkt I uchwały nie zamieszcza takiego stwierdzenia, gdyż wcześniej nie zbadał posiadanych w sprawie dowodów na okoliczność czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokuratora przestępstw jak z petitum z pkt 1 i 2;
4. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prokuratora jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, gdyż wcześniej te okoliczności zbadała również Prokuratura Rejonowa w K. i Prokuratura Okręgowa w G. oraz organ kontroli sądowej Sąd Rejonowy w W. i nie stwierdzili występowania żadnych negatywnych przesłanek

do kontynuowania postępowania w tym z art. 17 k.p.k., a pouczyli o możliwości złożenia prywatnego aktu oskarżenia;

5. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy w zw. z art. 7 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż prokurator D. S. jako osoba oskarżona prywatnym aktem oskarżenia przyjęła linię obrony poprzez podtrzymywanie swoich kłamstw i oszczerstw, a sąd dyscyplinarny zgodnie z art. 135 § 6 ustawy nie poprzedził i nie pouczył wymienionej o treści art. 233 k.k. oraz nie przyjął złożonego przez nią oświadczenia w trybie art. 182 § 3 k.p.k., dlatego takie oświadczenia oskarżonego prokuratora nie posiadają żadnej wartości dowodowej, gdyż w innych postępowaniach zostały obalone zeznaniami świadków;
6. zgodnie z art. 135 § 9 ustawy w zw. z art. 167 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny posiada ograniczoną możliwość przeprowadzania dowodów posługując się jedynie wnioskiem wraz z załączonymi dowodami oraz oświadczeniem prokuratora, oraz sąd dyscyplinarny mimo wszystko nie wykorzystał żadnej możliwości do pozyskania innych dowodów jako przypadku szczególnie uzasadnionego z art. 135 § 6 ustawy do niniejszego postępowania, dlatego sąd dyscyplinarny nie mógł przywoływać zasad oceny dowodów z art. 7 k.p.k.;
7. zgodnie z art. 135 § 5 i 6 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny jak wskazuje w uzasadnieniu zgodnie z tym przepisem bezpodstawnie oceniało również „...szkodliwości czynu zarzucanego prokuratorowi” co nie stanowi zakresu kognicji sądu dyscyplinarnego;
8. zgodnie z art. 135 § 4 ustawy w zw. z art. 119 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny nie mógł za pismem z dnia 15 października 2018 roku wzywać pełnomocnika do uzupełnienia braku formalnego postaci przekazania odpisu subsydiarnego aktu oskarżenia (prywatnego) gdyż wniosek o zezwolenie na ściganie karne nie posiadał braków formalnych w rozumieniu art. 119 k.p.k.;
9. zgodnie z art. 135 § 6 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny jak wskazuje w uzasadnieniu, że brak przy wniosku odpisu subsydiarnego aktu oskarżenia (prywatnego) „...nie pozwala sądowi

dyscyplinarnemu na merytoryczne rozpoznanie wniosku", jednak w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd dyscyplinarny mógł przeprowadzić inne niż posiadane w aktach dowody – czego nie uczynił mimo takiego wniosku dowodowego, aby w sposób merytoryczny mógł rozpoznać wniosek;

10. zgodnie z art. 135 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny nie posiada uprawnień do badania: czy subsydiarny (prywatnego) akt oskarżenia posiada błędy formalne, czy wniesiono stosowną opłatę, czy doszło do przedawnienia ścigania itp. – gdyż te kompetencje posiada sąd karny na etapie postępowania jurysdykcyjnego, a jednym z wniosków dowodowych, którego sąd dyscyplinarny nie wykonał, było pozyskanie całości akt postępowania sądowego;
11. zgodnie z art. 135 § 6 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny jak wskazuje w uzasadnieniu „...niedołączenie w niniejszej sprawie prywatnego akt oskarżenia stanowi bezwzględną przeszkodę wydania zezwolenia...”, co nie wynika wprost z treści tego przepisu, wzywając jednocześnie w innym piśmie do przesłania subsydiarnego aktu oskarżenia;
12. zgodnie z art. 135 § 6 ustawy w zw. z art. 59 k.p.k. i art. 487 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż oskarżyciel prywatny (którym nie był pełnomocnik składający wniosek o zezwolenie na ściganie z art. 135 § 6 ustawy) składając prywatny akt oskarżenia może ograniczyć się do oznaczenia osoby oskarżonego zarzucanego mu czynu oraz wskazania dowodów (a nie dostarczenia tych dowodów do sądu) na których opiera się oskarżenie, a sąd w trybie art. 488 § 2 k.p.k. poleca policji dokonuje określonych czynności dowodowych, po czym policja ich wyniki przekazuje sądowi, dlatego oskarżyciel prywatny wskazał dowody w prywatnym akcie oskarżenia i nie jest w stanie ich równocześnie załączyć do wniosku o zezwolenie na ściganie karne gdyż jeszcze nie zostały przeprowadzone;
13. zgodnie z art. 135 § 6 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż sąd dyscyplinarny nie wykonał wniosków dowodowych i nie odniósł się do nich w sposób formalny.

Pismem z dnia 10 maja 2019 r. – nazwanym uzupełnieniem zażalenia z dnia 21 stycznia 2019 roku – K. S. wniósł o przeprowadzenie dowodów z przedłożonej płyty CD oraz kopii wyników jego obdukcji, znajdujących się w aktach Sądu Okręgowego w G. w sprawie II C [...].

Formułując powyższe zarzuty K. S. wniósł o uchylenie uchwały oraz przychylenie się do wniosku z art. 135 ustawy i zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora D. S..

Zażalenie na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 8 stycznia 2019 roku wniósł również pełnomocnik K. S., który zaskarżył powyższą w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 135 § 5 i 6 ustawy Prawo o prokuraturze, polegające na ich błędnej wykładni, poprzez przyjęcie, iż dowodem koniecznym do rozpatrzenia wniosku o pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności, a zarazem ustalenia, iż zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, jest subsydiarny akt oskarżenia w sytuacji, gdy z normy zawartej we wskazanych przepisach wynika, że sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Podnosząc powyższy zarzut pełnomocnik K. S. wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. - D. S..

Odpowiedź na zażalenia K. S. oraz jego pełnomocnika złożyła pismem z dnia 18 marca 2019 r. D. S., wnosząc o utrzymanie w mocy postanowienia sądu dyscyplinarnego I instancji oraz pozostawienie bez rozpoznania zażalenia K. S., jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną. Nadto wniosła o oddalenie zażalenia sporządzonego przez jego pełnomocnika jako oczywiście bezzasadnego oraz – w sytuacji, gdyby sąd II instancji nie podzielił stanowiska sądu I instancji lub uznał, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego – dopuszczenie dowodu w postaci akt sprawy rozwodowej II C [...] Sądu Okręgowego w G.. Nadto wskazała, iż w jej ocenie karalność zarzucanych jej czynów uległa przedawnieniu, o którym mowa w art. 101 § 2 k.k., wobec upływu trzyletniego okresu od ich zaistnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż nietrafne okazało się stanowisko prokurator D. S. wykazujące, iż obowiązek działania przez pełnomocnika w zakresie złożenia wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej pociąga za sobą brak możliwości osobistego działania przez pokrzywdzonego, w tym inicjowania postępowania odwoławczego poprzez samodzielne zaskarżenie uchwały sądu I instancji. O ile zasadą postępowania karnego jest uprawnienie do samodzielnego działania stron, o tyle wymóg korzystania z profesjonalnego pełnomocnika stanowi wyjątek od tej reguły. Wyjątków wszak nie można interpretować rozszerzająco, stąd też nie wolno wymogu złożenia wniosku, o którym mowa w art. 135 § 3 Prawa o prokuraturze, wyklądać w sposób rozciągający ten obowiązek także na możliwość zaskarżenia uchwały sądu dyscyplinarnego I instancji. Także dotychczasowa praktyka Sądu Najwyższego dopuszczała składanie środków odwoławczych samodzielnie przez oskarżyciela (por. uchwały Sądu Najwyższego z dni: 25 listopada 2014 roku, sygn. SNO 49/14, 27 maja 2015 roku, sygn. SNO 11/15, 21 października 2008 roku, sygn. SNO 80/08, 23 lutego 2017 roku, sygn. SNO 59/16). Tym samym konieczne było rozpoznanie zarzutów obu odwołań – wnioskodawcy i jego pełnomocnika.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza nakazała uznać zażalenie pełnomocnika wnioskodawcy oraz zarzuty 9 i 11 zażalenia wnioskodawcy za zasługujące na uwzględnienie.

Przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. oraz art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k., o które wnioskodawca K. S. chce oskarżyć prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. - D. S., ścigane są na podst. art. 216 § 5 k.k., art. 217 § 3 k.k. i art. 157 § 4 k.k. z oskarżenia prywatnego. W ocenie Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszym składzie, brak załączenia do wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prywatnego aktu oskarżenia nie stanowi jednak, wbrew stanowisku sądu *a quo*, braku formalnego tego wniosku i nie uniemożliwia jego merytorycznego rozpoznania. Warunki formalne tego pisma procesowego określa art. 135 § 4 Prawa o prokuraturze, poprzez odesłanie

do wymogów przewidzianych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. Zgodnie natomiast z art. 135 § 6 ustawy, sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach sąd ten może przeprowadzić inne dowody. Przenosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy, brak było podstaw do uznania braku załączenia prywatnego aktu oskarżenia przez wnioskodawcę za brak formalny wniosku. Obowiązkiem sądu I instancji było podjęcie próby zrekonstruowania stanu faktycznego na podstawie załączonych przez wnioskodawcę dowodów i na tej podstawie dokonanie oceny stopnia uzasadnienia podejrzenia popełnienia przestępstwa przez prokurator D. S.. Sąd *a quo* obowiązkom tym nie sprostał, nie realizując swoich podstawowych obowiązków związanych z rozpoznaniem wniosku. Brak zatem dokonania oceny zgromadzonego materiału dowodowego i odniesienia się merytorycznego do wniosku stanowi uchybienie nakazujące ponowne, kompletne rozpoznanie sprawy – to jest przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości przez sąd I instancji (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. I KZP 3/19, publ. Lex nr 2664394).

Zasadność uwzględnionych zarzutów pozwala zasadniczo na ograniczenie rozpoznania środków odwoławczych na podst. art. 436 k.p.k., ponieważ jest to wystarczające do wydania uchwały, aczkolwiek odnośnie do większości pozostałych można stwierdzić ich oczywistą bezzasadność.

Jest bowiem oczywistym, że doręczenie uchwały zgodnie z art. 135 § 9 ustawy Prawo o prokuraturze następuje poprzez doręczenie jej odpisu. Oryginał orzeczenia zawierający podpisy członków składu orzekającego pozostaje w dostępnych dla stron aktach sprawy, natomiast wnioskodawca, prokurator, którego dotyczy wniosek oraz ewentualnie jego obrońca, a także rzecznik dyscyplinarny – otrzymują odpisy uchwały. Nie można zresztą przekazać wszystkim tym podmiotom oryginału uchwały, jak chciałby tego skarżący, bowiem oryginał taki jest jeden, a osób którym decyzję tę należy doręczyć więcej.

Nie doszło także do obrazu art. 135 § 8 i 9 Prawa o prokuraturze z uwagi na brak odnotowania sposobu głosowania członków sądu, gdyż nie istnieje przepis

nakazujący konieczność ujawniania tych okoliczności, tym bardziej, iż w postępowaniu immunitetowym stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, który w art. 108 § 1 wskazuje, że przebieg narady i głosowania nad orzeczeniem jest tajny, co uniemożliwia podanie tych danych to wiadomości innych osób, niż członkowie sądu.

Bezzasadne jest również formułowanie zarzutu naruszenia art. 135 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze mającego polegać na nieuwzględnieniu stanowiska Prokuratury Rejonowej w K. i Prokuratury Okręgowej w G. oraz Sądu Rejonowego w W., które to podmioty nie stwierdziły występowania negatywnych przesłanek do kontynuowania postępowania w tym z art. 17 k.p.k. Otóż po pierwsze wnioskodawca nie przedłożył sądowi dyscyplinarnemu żadnych dowodów na poparcie tej tezy, a po wtóre, i istotniejsze, sąd dyscyplinarny dysponuje zgodnie z art. 8 k.p.k. pełną swobodą jurysdykcyjną i nie jest związany stanowiskiem innych podmiotów.

Nie jest trafny także zarzut obrazy art. 135 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 7 k.p.k., związany z przyjęciem stanowiska od prokurator D. S. i nieuwzględnieniem dowodów z zeznań innych osób, gdyż sąd I instancji postąpił zgodnie z art. 135 § 6 zd. 2 Prawa o prokuraturze. Przepis ten wskazuje na możliwość złożenia przez prokuratora objętego wnioskiem oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej, bez stosowania przepisów art. 233 k.k. i art. 182 § 3 k.p.k. Sam zaś wnioskodawca nie skorzystał z przysługującego mu prawa do przedstawienia dowodów na poparcie swoich twierdzeń, stosownie do art. 135 § 6 zd. 1 Prawa o prokuraturze, stąd też czynienie w tym zakresie zarzutów sądowi I instancji nie znajduje podstaw.

Niezasadny jest również zarzut obrazy art. 135 § 5 i 6 Prawa o prokuraturze w związku z dokonaną przez sąd dyscyplinarny oceną szkodliwości społecznej czynu. Sąd ten ocenia jednak czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody wskazują na istnienie dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, a szkodliwość społeczna czynu w stopniu wyższym niż znikomy jest jednym z niezbędnych elementów umożliwiających uznanie danego czynu zabronionego za przestępstwo.

Ponownie rozpoznając wniosek, sąd dyscyplinarny dokona merytorycznej oceny wniosku i przedstawionych przez jego autora dowodów. W pierwszym rzędzie jednak sąd zbada kwestię przedawnienia karalności czynów zarzucanych prokurator D. S., zarówno w kontekście rocznego, jak i 3-letniego okresu, o których mowa w art. 101 § 2 k.k., z uwzględnieniem unormowań zawartych w art. 102 k.k. i art. 104 § 1 k.k. W przypadku przedstawienia niezbędnych dowodów przez wnioskodawcę, wskazać należy, iż dla przedłużenia okresu przedawnienia karalności zgodnie z tym pierwszym przepisem, wystarczające jest złożenie zawiadomienia o przestępstwie prywatnoskargowym, natomiast bieg tego okresu ulega wstrzymaniu z chwilą złożenia wniosku do sądu dyscyplinarnego o wyrażenie zgody na pociągnięcia prokuratora do odpowiedzialności karnej.

Przepis art. 135 § 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymaga dla wyrażenia zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej istnienia dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Oznacza to, iż musi ono wskazywać na realną możliwość uznania przez sąd karny, że prokurator popełnił przestępstwo. W sytuacji, w której ze zgromadzonych dokumentów będzie wynikało, że karalność czynu będącego przedmiotem postępowania ustała, w sposób oczywisty nie będzie to możliwe. „Tylko wniesienie w ustawowym terminie subsydiarnego (prywatnego) aktu oskarżenia daje substrat do prowadzenia postępowania z wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Tylko w takim bowiem przypadku można mówić o hipotetycznej możliwości pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności karnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 roku, sygn. SNO 86/09, Lex 1289016).

Za nieznajdujące oparcia normatywnego należy uznać wnioskowanie przez pełnomocnika K. S. o pozyskanie przez sąd dyscyplinarny akt sprawy Sądu Rejonowego w W. o sygn. II K [...], gdzie miały się znajdować nadto materiały postępowania Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. PR Ds.[...], a także akt sprawy Sądu Okręgowego w G. o sygn. II C [...], nie wykazano bowiem żadnych szczególnych okoliczności mogących stanowić tego podstawę. Chcąc przeprowadzić dowody ze znajdujących się tam dokumentów, które wskazywałyby na podejrzenie popełnienia przestępstwa, wnioskodawca winien

załączyć do akt sprawy (wniosku) ich kopie, do których K. S. jako ich strona miał swobodny dostęp.

Niezależnie więc od zakresu realizacji przez wnioskodawcę ciężącej na nim inicjatywy dowodowej, sąd dyscyplinarny ponownie rozpoznając wniosek dokona analizy przedstawionego mu materiału dowodowego i na tej podstawie podejmie decyzję w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokurator D.S. do odpowiedzialności karnej.

W związku z powyższym sąd orzekł jak na wstępie.

aw